

No. 11171.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Breda van 9 Mei 1952 betreffende den hem opgelegden aanslag tot navordering van inkomstenbelasting voor het jaar 1944;

Gezien de stukken;

Overwegende dat aan belanghebbende, die aanvankelijk in de inkomstenbelasting voor het jaar 1944 was aangeslagen naar een zuiver inkomen van f.5939.-, een aanslag tot navordering van inkomstenbelasting voor genoemd jaar werd opgelegd naar een zuiver inkomen van f.7198.-, met toepassing van een verhoging van 10 % van het nagevorderde belastingbedrag;

Overwegende dat belanghebbende tegen voormelden navorderingsaanslag in beroep is gekomen bij den Raad van Beroep, doch deze dien aanslag heeft gehandhaafd, na te hebben overwogen:

“dat bij een door de Rijksaccountantsdienst ingesteld boekenonderzoek is gebleken, dat appellant per 31 December 1943 nog van cliënten te vorderen had een bedrag van f.1594,63 en per 31 December 1944 een bedrag van f.1653,60 alsmede dat hij per 31 December 1944 in strijd met het door hem tot 31 December 1942 gevolgde systeem bij de becijfering van de winst geen rekening heeft gehouden met hetgeen hij toen van cliënten te vorderen had ten bedrage van f.58,97;

dat appellant bij nadere schriftuur weliswaar heeft ontkend, dat hij per 31 December 1944 nog f.58,97 van cliënten te vorderen had, doch de Raad aan deze ontkenenis geen betekenis vermag toe te kennen, nu de Rijksaccountantsdienst bij het ingestelde onderzoek aan de hand van appellants boekhouding het tegendeel heeft geconstateerd;

dat het appellant niet vrijstaat per 31 December 1944 af te wijken van het eerder door hem gevolgde systeem, doch hij integendeel verplicht was de

vorderingen die hij per balansdatum op zijn cliënten had wegens door hem verrichte werkzaamheden te blijven activeren als voorheen;

dat bij het ingestelde onderzoek voorts is gebleken dat appellant in 1944 voor privé-doeleinden had opgenomen f.3532,89 waarvan bestemd voor diverse betalingen als huur, belasting, premie verzekering e.d. f.1703,39, zodat uiteindelijk voor de huishouding beschikbaar bleef f.1829,50;

dat de Raad met de Inspecteur van oordeelde, dat een dergelijk bedrag voor een gezin als dat van appellant, hetwelk onbetwist bestaat uit hemzelf, zijn vrouw en zes kinderen respectievelijk geboren in 1929, 1930, 1932, 1935, 1937 en 1941 te laag is, zijnde de door de Inspecteur ten deze toegepaste correctie ad f.1200,- naar 's Raads oordeel, waarbij de Raad in aanmerking heeft genomen hetgeen hem nopens de leefwijze van lieden als appellant in 1944 uit eigen wetenschap bekend is, alleszins juist;

dat appellant weliswaar het lage privé-cijfer heeft getracht te motiveren door er op te wijzen, dat hij in 1944 door de bezetter is te werk gesteld in W en dat hij na zich aan deze verplichte tewerkstelling te hebben onttrokken door vlucht een tijd lang ondergedoken is geweest, gedurende welke tijd zijn huisgezin zeer sober zou hebben geleefd, alsmede, dat hij een levensverzekeringsspolis ten bedrage van f.3000,- geheel zou hebben te gelde gemaakt, doch dit een en ander de Raad niet tot een ander inzicht vermag te brengen nu blijkens onweersproken gebleven mededeling van de Inspecteur door gebrek aan medewerking van appellant tijdens het ingestelde onderzoek deze omstandigheden niets is gebleken, zijnde appellant ook voor de Raad in gebreke gebleven zijn beweringen aannemelijk te maken;

dat de Inspecteur dan ook terecht aan appellant een navorderingsaanslag heeft opgelegd naar een zuiver inkomen van f.7198,- hetgeen hij op grond van de hem bij het Buitengewoon Navorderingsbesluit toegekende bevoegdheden op 31 October 1950 nog kon doen, zijnde de opgelegde verhoging van 10% geheel overeenkomstig het bepaalde in artikel 9 van evengenoemd besluit;

Overwegende dat belanghebbende in cassatie tegen de uitspraak enige grieven heeft opgeworpen, welke hierop neerkomen:

1. dat de Raad van Beroep ten onrechte heeft aangenomen, dat belanghebbende per 31 December 1944 vorderingen had op cliënten wegens verrichte werkzaamheden, en dat hij door bij de winstbepaling over 1944 met die

vorderingen niet tot een bedrag van f.58.97 rekening te houden in strijd is gekomen met het door hem voor vroegere jaren gevolgde stelsel;

dat belanghebbende aan het eind van een boekjaar nimmer iets te vorderen heeft van cliënten; dat toch zijn cliënten het werk bij aflevering contant plegen te betalen, en dat ingeval werkzaamheden aan het eind van een boekjaar niet voltooid zijn en in het volgend jaar moeten worden afgemaakt, het recht op betaling eerst in dat volgende jaar ontstaat;

2. dat de Raad van Beroep, voor zover hij het inkomen van belanghebbende heeft berekend aan de hand van zijn privé-verteringen, ten onrechte niet in aanmerking heeft genomen, dat belanghebbende die privé-verteringen niet enkel uit zijn inkomen hoeft bekostigd, doch hij daarvoor mede heeft aangewend een ten bedrage van f.3000.- ontvangen kapitaaluitkering uit levensverzekering;

3. dat de Raad van Beroep den navorderingsaanslag niet heeft mogen handhaven, nu belanghebbende zich daartegen niet behoorlijk heeft kunnen verweren, aangezien de Inspecteur ondanks zijn daartoe gedane toezegging heeft nagelaten aan belanghebbende een specificatie van de beweerdelijk per 31 December 1944 uitstaande vorderingen te verstrekken;

Overwegende met betrekking tot de tweede grief:

dat op belanghebbende de bewijslast rustte van zijn bewering, dat hij een kapitaaluitkering uit levensverzekering ten bedrage van f.3000.- ter bestrijding van privé-uitgaven in 1944 heeft aangewend;

dat de Raad van Beroep echter feitelijk - en derhalve in cassatie onaantastbaar - heeft beslist dat belanghebbende in gebreke is gebleven de bedoelde bewering aannemelijk te maken;

dat de grief mitsdien vruchteloos is voorgedragen;

Overwegende omtrent de eerste en de derde grief zomede ambtshalve:

dat de Raad van Beroep aan zijn uitspraak heeft ten gronde gelegd, dat bij een door den Rijksaccountantsdienst ingesteld boekenonderzoek is gebleken, dat belanghebbende per 31 December 1944 nog van cliënten te vorderen had een bedrag van f.1653.60, en dat hij per dien datum in strijd met het door hem tot 31 December 1942 gevolgde systeem, bij de becijfering van zijn winst geen rekening heeft gehouden met hetgeen hij toen van cliënten te vorderen had ten bedrage van f.58.97;

dat echter uit de uitspraak niet blijkt, dat de Raad heeft kennis genomen van een hem overgelegd rapport omtrent bedoeld boekenonderzoek, noch dat in 's Raads vergadering het verhoor heeft plaats gehad van een deskundige, die dat onderzoek heeft verricht of daartoe heeft medegewerkt;

dat voorts het verzoekschrift van den Inspecteur enkel de conclusies vermeldt, waartoe volgens hem het boekenonderzoek aanleiding geeft, doch daarin niet zijn opgenomen de uit dat onderzoek gebleken specifieke gegevens, waaromtrent een debat tussen partijen mogelijk zou zijn geweest;

dat het dan ook niet duidelijk is op welke wijze de Raad zich een oordeel heeft gevormd omtrent hetgeen meervermeld boekenonderzoek aan het licht heeft gebracht omtrent de in geschil zijnde punten, en mitsdien de uitspraak, welke op de door den Raad aangenomen uitkomsten van dat boekenonderzoek steunt, niet naar den eis der wet met redenen is omkleed;

dat de uitspraak derhalve niet in stand kan blijven, terwijl verwijzing moet volgen;

V e r n i e t i g t de bestreden uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Breda;

Verwijst het geding naar dien Raad ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in voltallige vergadering met inachtneming van dit arrest.

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice-President, Smits, Dubois, van Rijn van Alkemade en Wiarda, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den veertienden Januari 1900 drie en vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers.

Reijers

Nypels